

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Acta Ecclesiae Mediolanensis

Actorvm Ecclesiae Mediolanensis, Pars Tertia - In Qva, Liber Memorialis Ad
populum Ciuitatis, & Dioecesis Mediolanensis, A Beato Carolo Borromaeo
Titvli Sanctae Praxedis compositus continetur

Borromeo, Carlo

Brixiae, 1603

In ordine Franciscano nonnulla restituit. cap. 5.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10502

tificis in primis auctoritate, tum etiam Principum pietate perfecit, ut rebus constitutis esset omnino locus. Vniuerso ordini preposuit Aloysium a Basilica petri. Is cum ecclesie sancti Iacobi Cremonae Praepositus, profanis studijs deditus diu vixisset; iam anno ante, diuino excitatus impulsu; bonitateque naturae adiutus, vitam sibi recte instituendam decreuerat: duosque sacerdotes ex clericis regularibus S. Pauli apud se habuerat, quibus ducibus ad id efficiendum vteretur. tantumque profecerat; ut eum potissimum Carolus toti ordini praeficiendum deligeret. Sed bonus vir valde resistebat: vitam male actam commemorabat; non se in litteris, aut pijs studijs; sed in otio, venatione, profanisque rebus alijs aetatem consumpsisse. vrgebat tamen eo magis Carolus, quo se ille grauius accusabat; quod prohibiti iam cognitae, iudicium quoque illud accusationis accederet. Is deinde postea perpessa, quae Antistitem praecipue, tum bonos monachos omnes, tali rerum conditione, pati oportebat; extincto demum ordine, vestitu suo in eorundem Clericorum Collegium S. Barnabae Mediolani receptus, singulari modestiae, patientiaeque documento vitae suae cursum confecit. nam neque quod amplis fructibus ablati, quadraginta aurei annui, quemadmodum ceteris, reliqui essent; neque ob deletum ordinem: aliud unquam dixit; quam omnia recte, iusteque; euenisse. Ita quae inuito ac repugnantem castigatio, afflictioque exitio facile fuisset; pie, ac sapienter accipiendi saluti fuit: quemadmodum alijs quoque; fuisse putamus.

In ordine
Franciscano
nonnulla re-
stituit.
CAP. V.

Addemus hic non dissimile munus, quod postero anno Carolus obiit, in ordine Franciscano, cuius item erat moderator. Ac in ea quidem parte quae laxiorem videtur seque disciplinam, quaedam magni momenti iam profecerat; ad cognobiti-

ca vitae aequalitatem, tum in victu, tum in habitatione seruandam. alia deinde praestitit valde utilia per Alexandrum Cribellium Cardinalem, virum pijs, & grauissimum; quem in munere illius ordinis regendi pro se substituerat. In reliquo autem ordine, qui obseruantiae nomine appellatur, illud auctoritate Pontificia curauit, ac effecit; ut quaedam eius quasi partes tollerentur. Clarenorum, Amadeorum, aliorumque; & nominibus quoque; ipsis deletis, cum reliquo corpore coniungerentur: qua de re constitutio edita est. Eas partes omnes puto ex bonis initijs profectas: fit enim saepe in sacris religioforum virorum societatibus, ut primo illo sancti spiritus ardore, cum optima disciplina paulatim pro humana miseria refrigescere; quoniam vniuersi moueri non possunt, ut ad pristinos se mores referant; pars tantum id faciat, & a ceteris separata, veteribus, perfectioribusque utatur institutis. quae cum item spatio temporis remittantur: sed res tandem recidit, ut nomine tantum. & praeterea dissidio saepe relicto; ea veluti disiecta membra omnino expediat reliquo eiusdem conditionis corpori rursus coniungere. Amadei, Pacis ecclesiam Mediolani tenebant: nomen traxerant ab Amadeo Vlyssiponensi, viro religiosissimo, qui sibi ob praecipuam sanctitatem non mediocrem fratrum numerum, plurimis ab hinc annis adiunxerat; & una cum ijs asperiores veterum vitam renouare conatus erat. ijs cum posteris temporibus noui, hisque alij successissent; mansit quidem distractus numerus; sed disciplina tandem a ceteris non differabat. De ijs reliquo numero aggrandis ne constitueretur, principes viri multi primo sese interposuerunt; sine quorum intercessione vel oblata sponte, vel postulata, quod maxime dolendum est, vix quiddam in Ecclesia

fia

fia paulo grauius cõponi, corrigiue potest. deinde vero, ne statutum quod erat, efficeretur: plura, voluntasque Amadeorum ipsorum in primis, impediabat. Carolus autem nihil a proposito declinans, minime destitit, donec bono rem exitu concluderet. aggressus ad litteras Pontificias, quas ad eam rem proprie curauerat, in conuentu Pacis promulgandas, remque conficiendam, ea incurrit, vt vno verbo dicam; quibus tunc quidem sibi cedendum, & re infecta discedendum, clementer statuit. redijt tamen, remque totam confecit arbitrato suo. tum vero eorum, qui resisterant, apud Pontificem, ob eius grauius offensum animum, deprecator fuit. Ea re peracta, conuentum habuit: in quo promiscue coenobij cuiusque numero constituto; & rectoribus electis; salutaribus constitutionibus oportune renouatis prouincie res composuit.

Gessit per idem tempus aliam rem a Pontifice mandatam. Nefarium hæresis scelus, cuiusdam concionatoris olim impietate, verbisque conceptum, quod diu latuerat, in præcipua quadam Italiæ vrbe tunc apparuit. Inquisitor suo iure vt, in ius vocare, in custodiam dare, ob quorundam magnam potentiam, minime poterat. duo religiosi viri ob eam rem crudeliter interfecti erant. Pontifex eò sua sponte Carolum misit: pauca mandata; maximam auctoritatem tribuit. eo nondum profecto, componi res cœperunt: ueq; id mirum: quia licet cum hominibus, quibuscum oportebat, nondum egisset; egerat cū Deo tamen; qui præsens est rerum omnium moderator; idque singulari quadam sacrarum precum contentione. etenim per omnia monasteria, omnesq; vrbes ecclesias precatationis tempora ita distribuerat, vt sine vlla intermissione, die, noctuq; essent, qui Deū pro grauius negotio orarēt.

Pars III.

quod genus precatationis sine intermissione tunc primum, ex ea credo oratione acceptum, quæ pro Apostolo Petro vincto habita scribitur; postea in grauius rebus sæpe adhibuit. Cum ad locum venisset, veritate, ac vi argumentorum; tum prudentia, atque auctoritate, in primisque diuina ope, flexit potentum animos; auctoritatem sacrosancti magistratus, sacrorumq; ministrorum restituit, qui eum veluti Angelum Dei sibi adueuisse prædicabant. effecit, vt fontes, quorum satis magnus erat numerus, deprehenderentur, in carcere ducerentur, publice hæreses detestarentur; alij condemnati, potestati seculari permitterentur; ciuitas tanto periculo, maloq; breui liberaretur: vt Pontifex, Cardinalesq; tum alij Carolum murifice collandarent. Dū id ageret, addidit aliud Pontifex eiusdem generis ad euellendas ex religioso ordine prauas quasdam opiniones, quæ multis iam insitæ erant. quod Carolus ijs qui corrupto sensu essent, per varias Italiæ vrbes prudenter cõprehensis, & conclusis, diligentissime curauit. erant hæ, opinor, reliquæ malorum illorum quibus nõ multis ante annis Italia magno in periculo fuerat; vtq; remediū afferretur, Pius ipse Pontifex Inquisitoris tum officio fungens, egregie partes suas egerat. In quo magnam equidem causam reperio, quamobrem Deo, quas maiores possumus, gratias Itali agamus; præcipuo eius munere factum agnoscentes; vt quæ pestis alijs quibusdam prouincijs orta, illataue, deleri nunquã potuit; sed maiori in dies perturbatione, pernicieque grassata est; apud nos facile sit nõ semel extincta. id ego ab diuina virtute proficisci existimo, quæ ex Romana illa petra in qua ædificata Ecclesia est, in propinquo res partes efficacius funditur. Alia publica, grauius negotia per id tempus ad Carolum delata sunt:

Cc 3 nam

Causis fidei præest: vitæ sanctitatem auget. CAP. VI.